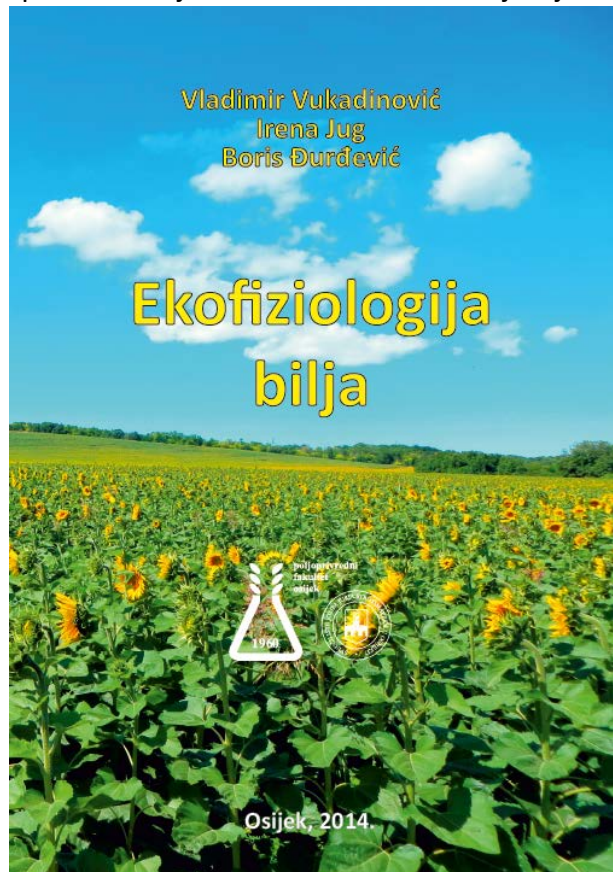

Uskoro izlazi iz tiska **Ekofiziologija bilja**, sveučilišni udžbenik u izdanju *Neformalne savjetodavne službe*. Autori su Vladimir Vukadinović, Irena Jug i Boris Đurđević. Knjiga je B5 formata, tvrdo ukoričena, ima 223 stranice sa 111 crteža i shema, većinom u boji i prvi je sveučilišni udžbenik na hrvatskom jeziku koji razmatra fiziološke mehanizme bilja kao reakciju na agroekološke uvjete, a jedinstvena je po tome što na ~1/3 opsega razmatra biljnu fiziologiju otpornosti na stresne uvjete (npr. niske i visoke temperature, sušu, gnojiva i dr.). U suvremenoj poljoprivredi abiotski stresovi su vjerojatno najveći faktor ograničenja proizvodnje hrane te je poznavanje fiziologije stresa i mogućnosti odgovora na njih, kao i provođenje preventivnih agrotehničkih mjera, važno za veću učinkovitost biljne proizvodnje. Informacije o kupovini/nabavi knjige potražite e-mailom: irena@ishranabilja.com.hr.

Biljna ekofiziologija je znanstvena disciplina koja proučava interakciju između biljaka i njihovog okoliša povezujući biljnu fiziologiju s ekologijom. Stupanj prilagodljivosti pojedinih biljnih vrsta na uvjete okoliša promjenom morfoloških svojstava i fizioloških mehanizama utječe na opstanak i rast biljaka, njihovu produktivnost i međusobne odnose kao što su kompeticija, alelopatija i dr. Širok spektar ambijetalnih čimbenika ima utjecaj na biljne performance (atmosfera, svjetlo, voda, tlo i dr.)

koji djeluju pojedinačno i u kompleksnim interakcijama, što ekofiziologiju, kao relativno novu znanstvenu disciplinu, čini izazovnom kako u prirodnim ekološkim sustavima, tako i u biljnoj proizvodnji.

Ekofiziologija proučava ekološke čimbenike i zakonitosti njihovog djelovanja na pojedine fiziološke procese i preko njih na pojedine organe, jedinice, životne zajednice, uključujući i agrobiocenoze, te konačno na cijeli ekosustav. Stoga je neophodno da poljoprivredni proizvođači i poljoprivredni stručnjaci razumiju djelovanje biotskih i abiotskih čimbenika na rast biljaka i tvorbu prinosa, posebice onih koji se mogu kontrolirati ili mijenjati, a presudno utječu na performance poljoprivrednog proizvodnog sustava. Takav znanstveni pristup može podjednako biti primijenjen u istraživanju svojstava agrofitecenoza, odnosno jednostavnih ekosustava kao što je neki usjev, ali i na krajnje složene prirodne sustave kao što je neka livada ili šuma.

Najveći izazov biljne ekofiziologije je u pronalaženju novih ili boljih pristupa, odnosno metoda, koje mogu biti uspješno korištene u primarnoj produkciji hrane ili predviđanju učinka ambijenta na promjene prirodnih sustava, kao i modalitete njihove adaptacije na konkretne agroekološke uvjete.

Zadatak ekofiziologije je veoma složen jer mora objasniti odnose i interakcije *biljka – okoliš* korištenjem relativno jednostavnih fizikalnih i bioloških informacija, npr. kakav je odnos biljaka prema vodi, svjetlu, temperaturi i tlu, te kako i koliko oni utječu na tvorbu prinosa u različitim agroekološkim uvjetima uvažavajući sve ekofiziološke aspekte i učinke primijenjene agrotehnike.